

**Velkomst ved EU2012 Event med Villy Søvndal og Carl Bildt, 9. marts.
Af Ralf
Hemmingsen.**

Kære ministre,
kære publikum
Velkommen til Københavns Universitet.

En lidt deprimerende fortælling om et land kunne lyde sådan her:
Det er svære tider. Økonomien står stille, og staten fattes penge.
Arbejdsløsheden er høj - især blandt de unge. Borgerne er utilfredse.
Der er demonstrationer i gaderne. Statslederen vil beholde magten, men må gå af. Men krisen fortsætter, og mange tvivler på, at der er gode udsigter i nær fremtid. Hvor er vi?

I Grækenland eller Italien måske? Eller Egypten, Tunesien eller Libyen?
Situationen er naturligvis ikke den samme i Sydeuropa og Nordafrika eller Mellemøsten. EU-landenes borgere nyder godt af rimeligt velfungerende demokratier. Og demonstrationerne ender som regel ikke med at blive slået ned af regeringsstyrker på voldsom vis med kamphandlinger, som vi har set det i Mellemøsten.

Men pointen er: uanset, om det er Tahir-pladsen i Kairo eller Syntagma-pladsen i Athen, så er begge områder kriseramte, og der er mistro til de politiske ledere. Storbritanniens tidligere premierminister John Major skrev i efteråret i Financial Times om den europæiske krise: "The root of the present chaos can be traced back to bad politics taking precedence over sensible economics". Jeg vil ikke dømmе om sandheden af dette udsagn, men det er tydeligt, at der er mange borgere i fx Grækenland, Frankrig, Spanien og Italien, der deler denne opfattelse.

Så når krisen kradser i vores egen union, og borgerne tvivler på de politiske leders evne til at løse problemerne, har vi så overskud til at bekymre os om andres problemer? Er Europas evne til at hjælpe det arabiske forår til at blomstre ikke svækket af det efterår, som unionen ser ud til at gennemleve? Vil Europas befolkning ikke kræve, at grænsebom og toldmur er vigtigere end en europæisk Marshall-hjælp til befolkninger på den anden side af Middelhavet?

Men hvis vi *har* råd - eller ikke har råd til at lade være - hvordan kan og bør EU i så fald hjælpe? Og kan hjælp til EU's naboer mod syd kombineres med løsninger på EU's egen krise?

Om lidt får vi måske svar på nogle af de spørgsmål, når vores tre talere indtager scenen.

Professor Ole Wæver starter med at give os en kort introduktion til udenrigspolitik i EU, hvorefter Sveriges og Danmarks udenrigsministre taler om EU's udenrigspolitik set i relation til reformer i Nordafrika og Mellemøsten. Alle tre har glædet os ved at tale her i Festsalen før, og vi er glade for at kunne byde hele panelet velkommen igen.

Udlandsredaktør på Politiken Michael Jarlner har vi også haft fornøjelsen af mange gange før, og han vil endnu engang føre os sikkert igennem programmet.

Michael, ordet er dit.